

דברות קודש

מאת
נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת תולדות

נאמטא

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

פרשת חיי שרה תשפ"ב

שולחן הטהוד ליל שבת קודש

שרה) שמביא מזקינו הישמח משה, שכתב על הפסוק (בראשית כה כ-כא) ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה וכו' אחות לבן הארמי לו לאשה, ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו כי עקרה היא, דקשה אחות לבן, מה מלמדנו בזה, ותו כי עקרה היא, כי לא ילדה היה לו לומר, אבל הענין על פי מה שכתבו המפרשים דלכך היה אמותינו עקרות, מפני שאחיהן רשעים היו ורוב בנים הולכים אחר אחי האם (ב"ב קי.). וזה שאמר לבן עצמו 'אחותינו את' לכך היו לאלפי רבבה, דאין קפידא בזה, שהבנים ילכו אחריו. ובכך המנהג כי הרב וחשובי העיר מברכים להכלה, ואומרים לה אחותנו וכו' לרמוז שהכלה אחותם, ועל כן הבנים לאלפי רבבה ממנה, יהיה כמותם.

שרו הניגון של כ"ק אדמו"ר רבי משה מבאסטאן זצ"ל על המילים מפרשתינו 'אחותנו את היי לאלפי רבבה' (בראשית כד ט). ולפני ששרו הניגון ציין כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א שניגון זה הלחין דודו רבי משה זצ"ל לרגל חתונת בנו כ"ק אדמו"ר שליט"א מפלעטבוש.

והוסיף שמוכא בשם החתם סופר, שברכה זו מרמז על הברכה שעליה נאמרו כך יברך ישראל לאמור ישמך אלוקים כאפרים וכמנשה (שם מח ט), כמו שנאמר והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה (דברים לג ז).

ואמר כי בספר שמלה לצבי (ו א ו) הקשה, דלכאורה יש להבין מדוע בחרו לברך את הכלה בברכת לבן, וכתב על פי דברי הייטב לב (חיי

תורה

חסד, ויצחק הוא גבורה. ולכך אמר יצחק לאברהם, הלא אבי אתה והיינו מדת החסד. והיכן היא הרחמנות שלך. והשיבו אברהם, הנני בני, פירש, עתה הנני במדת בני, פירוש באכזריות.

התורה הקדושה הקדימה הפסוק ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל, לפרשה של מציאת זיווג ליצחק אבינו. ועל פי דרך הפשט הוא כמו שכתב רש"י ש'בכל' עולה בגימטריא בן, ומאחר שהיה לו בן היה צריך להשיאו אשה.

ואולם לפי דברי הערוגת הבשם י"ל, שכמו שאברהם אבינו השלים עצמו גם במדת היראה, לכן גם כשחיפש זיווג לבנו יצחק שהיה ממדת הגבורה, חיפש זיווג שישראלים אותו גם במדת החסד, כמו שרואים בהמשך הפרשה.

נמצא איתנו כעת הבחור הבר מצוה כמר עמרם נ"י בן הר"ר פינחס פרקל הי". והנה כשבחור מוגיע לגיל שלוש עשרה הוא נהיה גדול ומחויב במצוות, ויכולים לצרפו למנין, ויש לבאר מה הוא הענין שבגיל בר מצוה הוא נהיה גדול.

ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל (בראשית כד א). וברש"י (שם) ברך את אברהם בכל - בכל עולה בגימטריא בן, ומאחר שהיה לו בן היה צריך להשיאו אשה.

בביאור דברי רש"י כותב זקה"ק בעל הערוגת הבשם זי"ע, שידוע מדתו של אברהם אבינו ע"ה היה מדת החסד, ועל כן עיקר עבודתו היה בבחינת אהבה. ומ"מ היה נכלל בו ג"כ מדת היראה, כדאמרו חז"ל (זוה"ק פקודי ח"ב רנו). בפרשת העקידה (שם כב ו) וילכו שניהם יחדיו, דהיה מתאחד במדת הגבורה שהוא מדתו של יצחק. והיינו דאמר ליה הקב"ה (שם פסוק יב) עתה ידעתי כי ירא אלוקים אתה. וזה כוונת הכתוב ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל, ופירש רש"י בכל עולה בגימטריא בן, כלומר, שהיה לו גם מדתו של יצחק שהיא מדת היראה.

ובדרך זה מכאר הרה"ק המגיד ממעוזרימש זי"ע (תורת המגיד) מה שכתוב שם (פסוק ז) ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני ויאמר הנה האש והעצים ואיה השה לעולה. כי אברהם הוא

שהיא בחינה של גדלות שהוא חסד כדאמרן, ולכן רק אז יכולים לצרפו למנין, כי ילד רך עד גיל בר מצוה חושב רק על עצמו ולכן אינו יכול להיות חלק מהכלל, משא"כ אחרי גיל בר מצוה בהיותו גדול מתחיל לחשוב גם על השני, שזה בחינת מידת החסד, ולכן רק אז יכולים לצרפו לכלל המנין.

ענין זה שרבקה תאמה ליצחק בהיותה מצויינת במדת החסד אנו רואים בהמשך הפרשה כמה שכתוב (בראשית כד טו) ויבאה יצחק האהלה שרה אמו ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאהבה וינחם יצחק אחרי אמו. וידוע מה שכתב רש"י (שם) האהלה שרה אמו - ויבאה האהלה והרי היא שרה אמו, כלומר ונעשית דוגמת שרה אמו, שכל זמן ששרה קיימת היה נר דלוק מערב שבת לערב שבת, וברכה מצויה בעיסה, וענן קשור על האהל, ומשמתה פסקו, וכשבאת רבקה חזרו.

ויש לומר עוד בכוונת ויבאה יצחק האהלה, ויבאה האהלה והרי היא שרה אמו, שרבקה היתה דוגמת שרה במדת החסד. שכמו ששרה היתה מצויינת במדת החסד שלה, כך גם רבקה היתה מצויינת במדת החסד.

ויש לומר על פי מה שכבר אמרתי כמה פעמים, שכשתינוק נולד, הוא נולד עם ידים קמוצות, וכשארם הולך לעולמו ידיו פתוחות, והענין הוא שכשארם נולד, הוא נולד בתכונה של אנכיות, בבחינת בשבילי נברא העולם (פנהרדין לו), וכשהולך לעולמו הוא הולך באופן שאין לי בעולמי כלום, בבחינת אין שלטון ביום המות (קהלת ה ח). ענין זה הוא מסע החיים להגיע מהנקודה של בשבילי נברא העולם. לנקודה של אין לי בעולמי כלום.

כאשר ילד מקיים מצות הוא מקיים המצוות באופן של 'על מנת לקבל פרס', כדי לקבל מתנה מאביו וכדומה, וכאשר מגיע לגיל הבר מצוה כשהוא נהיה גדול, הוא מתחיל לעשות מצות שלא על מנת לקבל פרס, רק אז הוא מתחיל לצאת מהתכונה של אנכיות.

והנה השורש של גדול הוא חסד, כמ"ש (דברי הימים א, כט יא) לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ לך ה' הממלכה. בפסוק זו מרמז ז' המדות, ומדת הגדולה היא מדת החסד. בגיל הבר מצוה יוצאים מהתכונה של אנכיות ומתחילים לחשוב על השני,

מכאן שאשה אחרת עיניה צרה באורחים.

חרי ששרה היתה מצויינת במדת החסד, וכשהביאה יצחק את רבקה אשתו האוהלה, מצא שהרי היא שרה אמו, שגם היא היתה מצויינת במדת החסד, ולכן השתלם יצחק במידת החסד ע"י שנשא את רבקה לאשה.

מדי דברי בענין החסד ומדת הכנסת אורחים של האמהות, אזכיר מדת ההכנסת אורחים של זקנתי די באסטאנער רעביצין ע"ה אשת חבר זקני כ"ק האדמו"ר רבי לוי יצחק ז"ע. זקנתי ע"ה היתה מהראשונות שהשתמשה בכלים יחד פעמיים, בביתה היו מתארחים הרבה אורחים, והיתה אומרת שהכלים חד פעמיים מקילים עליה לקיים מצות הכנסת אורחים, שאם היתה צריכה להשתמש עם כלים הרגילים, היתה מונעת עצמה מלארז כ"כ הרבה אורחים, שכוחותיה לא היו עומדות לה לשטוף כ"כ הרבה כלים, ובזכות הכלים החד פעמיים ארחה בנקל אורחים רבים.

ובדרך אגב זכורני שכשהייתי ילד כשהגעתי לביתה, היתה

והנה שרה אמנו היתה בעלת חסד, כדכתיב (שם יח ו) מהרי שלש סאים קמה סולת וגו', ואיתא בנמרא (בבא מציעא פז). הוא אמר קמה, והיא אמרה סולת מכאן שהאשה עיניה צרה באורחים, והקשה מרן הבעש"ט זי"ע (בעש"ט עה"ת פרשת וירא בשם ס' כתר נהורא) הא להיפך הוא, כי היא אמרה סולת, וסולת היא במעלה יתירה.

ופירש הבעש"ט על פי משל, שהארי ציודה ואמר לגוריו אריות קטנים בנים שלו, ואמר להם תדעו שאתם הגבורים אשר מעולם, וכל הבריות מחויבים להתייראות מכם, פעם אחת הלכו האריות הקטנים וראו בשער אחד מצוייר האיך שמשון הגבור הכה את הארי כשסע הגדי, וכשראו זאת, ספרו לאביהם בחרדה גדולה, ואמרו, מה זאת שאדם אחד יהרוג את הארי, והשיב להם אביהם אדרבה, מזה גודע גודל גבורתכם, שזה אירע פעם אחת בעולם שאדם אחד היה גבור מאוד ועשה פלא חוץ מהטבע להרוג את הארי, על כן מציירים אותו לחידוש ולפלא, וזהו שאמרו, כיון שכתוב בתורה צדקות ונדיבות שרה אמנו שהוא אמר קמה והיא אמרה סולת

א. ראה להלן בניצוצי אורה מתוך סעודת מלוה מלכה' מה שהוסיף כ"ק מרן רבינו שליט"א לבאר בענין זה.

היום כבר איננו שווה לתקן, וכשמתקלקל קונים חדש, וענין זה משפיע עלינו לרעה בהרבה ענינים.

בימינו אנו יש כאלו שכאשר הם נישאים בשעה טובה, הם מסתכלים על החיים כמו 'חד פעמי', אם יש להם קושי בחיים של הנישואים, הם אינם משקיעים זמן מה כדי להתגבר על הקושי, ומיד אומרים אם זה לא טוב אין מה לתקן אלא זורקים וקונים חדש, ולכן ר"ל יש כ"כ הרבה גירושים.

ואותו ענין יש גם כשבחור תר אחר ישיבה כדי להתעלות בה, ואם הוא לא מרוצה בישיבה הוא לא משקיע כוחות כדי להצליח בישיבה, אלא מיד מחפש ישיבה אחרת, וכמו כן בחברותא וכדומה.

ואולי עכשיו הזמן להתבונן בענינים אלו, ולנסות להשקיע יותר בחיינו הרוחניים כדי שנצליח, וגם כשיש לפעמים מכשולים צריכים להתגבר עליהם, ולא לחשוב שכל החיים הוא 'חד פעמי'.

יעזור השי"ת שנוכה לעבוד השי"ת בשלימות עדי נוכה לכיאת גוא"צ בב"א.

אומרת לנו הנכדים שאין להשתמש יותר מכוס חד פעמי אחד ליום, והיתה אומרת לנו לרשום את השם על הכוס ולהשתמש באותה הכוס כל היום.

בימים אלו כאשר הכול מדברים על הגזירות שמטילים עלינו השלטונות, יש ליתן לב להתבונן מעט על מהותם של אלו הגזירות. כשאנו מתבוננים על הגזירה על הכלים חד פעמיים שמייקרים השער, אולי זה בא עלינו מפני שאנו לא מעריכים את השפע הרב שהשפיע לנו השי"ת עם האפשרות של הכלים החד פעמיים, בעבר הלא רחוק היו כלים והיו מגעילים אותם לפסח, ואם נשבר הכלי היו הולכים לצורך לתקן הכלי והיה שם טלאי וכדומה, כמו שידוע בהלכות טומאה וטהרה בדין הכלים עם נקב כמוצא זית או כמוצא רמון.

כמו כן עלינו להתבונן בענין אחר, והיינו שזה בא לעורר אותנו שלדאבוננו כהיום הזה הכל הוא חד פעמי, גם את מוצרי החשמל עושים היום החברות בכוונה תחילה באופן שאינו מחזיק זמן רב כדי שהאדם יקנה מכשיר חדש בתוך כמה שנים,

קידושא רבא בצפרא דשבתא

השמחה לרגל הולדת הנכדה לכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
בת לבנו הרה"צ ר' אלעזר מנדל הלוי שליט"א

ב"ה בריא ושלם, מיד נכמרו פניו
ואמר שהוא צריך לחזור לגלות, שאם
אחרי כל עריכת הגלות עדיין יכול
להיות אצלו חילוק בין בנו אלעזר,
לאלעזר אחר, כנראה שלא תיקן עדיין
מה שהיה צריך לתקן בעריכת הגלות.

והנה היום יש לנו שתי שמחות
שמחה אחת אצלי במשפחה,
שמחת הולדת הנכדה, ושמחה אחת
של הבחור הבר מצוה עמרם, ואם
אצלי יהיה חילוק במדרגת השמחה,
אזי אצטרך ללכת לגלות, ולכן השמחה
של עמרם הוא אצלי כמו השמחה
שלי, עמרם גדל פה בבית מדרשינו,
וזה שמחה גדולה כשהוא מקבל עליו
עול תורה ומצוות.

ושמחת עליה לתורה לחתן הבר
מצוה כמר עמרם נ"י בן
ידידנו הרה"ח רבי פינחס פרקל הי"ו
ואברהם זקן בא נימים וה' ברך את
אברהם ככל (בראשית כד א).

ומפרש רש"י (שם) ברך את אברהם
בכל - ככל עולה בגימטריא בן. ובגמרא
אמרו חז"ל (בבא בתרא מו:), בת היתה
לאברהם אבינו ע"ה ובכל שמה.

ב"ה שיש לנו בשבת קודש זה הן
שמחה של בן, שמחת הבר
מצוה של הבחור עמרם בנו של הר"ר
פינחס פרקל, וגם שמחה לבת, קידושא
רבא וקריאת השם לנכדתי חנה שתחי'
בת בני הר"ר אלעזר מנחם מנדל.

הן נודע בישראל על עריכת הגלות
שערכו האחים הקדושים הרה"ק
הרבי ר' אלימלך מליזענסק והרבי ר'
זושא זי"ע, ומסופר שכשחזר הרבי ר'
אלימלך לליזענסק בשובו מהגלות, מיד
כשנכנס לעיר שמע שמדברים שאלעזר
חולה, מיד מיהר הרבי ר' אלימלך
הביתה בחשבו שמדובר בבנו אלעזר,
כשהגיע לביתו ראה שאלעזר בנו הוא

באשר נולדת בת אנו מאחלים שיוכה
לגדלה לתורה לחופה
ולמעשים טובים. בני רבי אלעזר מנדל
אין לו השגה מה מונח בברכה זו של
'לגדלה'. אמו מורתתי תליט"א סיפרה
לי שכאשר נולדתי איחלו לה ברכה
'גרינג אויפהאדווען' (שתוכה לגדלו בנקל),

שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה. וכתב רש"י (שם) לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל, לומר לך שכל אחד גרש לעצמו, בת ק' כבת כ' לחטא, מה בת כ' לא חטאה, שהרי אינה בת עונשין, אף בת ק' בלא חטא, ובת כ' כבת ז' ליופי.

ויש לדרוש הפסוק גם להיפך, בת ז' כבת כ', כמו שכשהיא היתה בת ז' הבינה שהיא עדיין צריכה לגדול, גם כשהיא היתה בת כ' הבינה שהיא צריכה לגדול. ובת כ' כמו בת ק', כמו שכשהיא היתה בת כ', עדיין היה לה שאיפה לגדול, גם כשהיא היתה בת ק' עדיין שאפה לגדול.

יעזור השי"ת שיוכה בני רבי אלעזר מנדל לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים, ונזכה לראות ממנה מלוא חפניים נחת ותענוג דקדושה, כמו כן יעזור השי"ת שהבחור הבר מצוה עמרם יעלה מעלה מעלה במעלות התורה ולגדול להיות תלמיד חכם וירא שמים א' חסידישער יוד' ושירוה אביו רבי פינחס, וגם לרבות זקינו רבי משה שיחי' ממנו ומכל יוצ"ח מלוא חפניים נחת ותענוג דקדושה, ונזכה כולנו לראות רב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצאי חלצינו, עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

ואמרה לי שאז בהיותי בן בכור, לא היתה לה השנה כלל בחשיבות של ברכה זו, ואחרי שגידלה אותי אמרה שרק אז היא הבינה היטב מה הכוונה והחשיבות של ברכה זו. גם לרבי אלעזר מנדל כשמאחלים לו שיוכה לגדלה וכו' אינו מבין מה הכוונה של מילים אלו, ורק אחרי שנים טובים הוא יתחיל להבין מה הוא הכוונה בברכה זו.

בברית של הבחור הבר מצוה עמרם אמרו, 'עמרם בן רבי פינחס זה הקמץ גדול יהיה', ויש להבין מה הכוונה בברכה זו, האם הכוונה ליום הבר מצוה שאז נהיה גדול, הנני בטוח שכשאמרו ברכה זו, לא כיוון רבי פינחס שהוא יגיע רק לגיל הבר מצוה ותו לא, שאוי לנו אם בחור נשאר באותו דרגה של גדלות שמקבל ביום הבר מצוה לכל ימי חייו, השאיפה של כל אב שבנו יגדל עוד ועוד.

וזה נראה לומר הכונה של הברכה 'לגדלה' שהוא ברכה שתזכה הבת שנולדה לגדול כל חייה ממדרגה למדרגה, ולא רק שתגיע לגיל בת מצוה אז תהיה גדולה ודי, אלא תמשיך כל הזמן לגדול עוד ועוד.

ויש להעמיס הדברים בכונת הפסוק (שם כג א) ויהיו חיי שרה מאה

רעוא דרעוין

לומר דנקרא כך, על שם שהיה עבד אברהם והיה דולה ומשקה מתורת רבו לאחרים (יומא כח:), וקלסתר פניו דומה לשל אברהם (בראשית רבה ס ז), וכמו שהיה אברהם אבינו ע"ה שלם במעלות השכליות והמידות כך גם אליעזר היה שלם במעלות השכליות והמידות ועל שם זה נקרא עבד משכיל.

הנה כתיב בפסוק ויקח האישי גום זהב בקע משקלו ושני צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם, ויאמר בת מי את וגו' (בראשית כד כב-כג). ובספר בית ישראל (גור, עמ' סב) מבאר פסוק זה, שהיה בטוח בזכות אמונה פשוטה שה' הצליח דרכו, וענה לתפילתו שבקש ועשה חסד וגו' (שם פסוק יב), ולכן נתן לרבקה אמנו ע"ה את הצמידים עוד לפני שידע מי היא, והאם היא ראויה ליצחק, ובוה שביקש ועשה חסד וגו' ואחרי זה נתן הצמידים עוד לפני ששאל בת מי היא, על ידי זה תיקן מה שפגם לפני כן באמונה פשוטה, כששאל את אברהם אולי לא תאבה האישה וגו' (שם פסוק ה) והתחזק באמונה פשוטה, וזהו מה שנאמר באליעזר המושל בכל אשר לו (שם פסוק ב), שמשל בתורת רבו, שזה

כ"ק אאמו"ר ז"ע הכ"מ דיבר בקדשו בהאי פרשתן ופתח ואמר דאיתא בגמרא (בבא בתרא צא.) אותו היום שנפטר אברהם אבינו מן העולם עמדו כל גדולי אומות העולם בשורה ואמרו, אוי לו לעולם שאבד מנהיגו, ואוי לה לספינה שאבד קברניטא.

והמהרש"א מדקדק על כפל הענין, ופירש בזה שהיה אברהם שלם במעלות השכליות ומדות, והיה מודיע לבריות מציאותו ברוך הוא, גם הורה להם דרך ישרה במידות, והוא אשר ספרו בהספד מעלתו במעלות השכליות, אוי להם לעולם דהיינו הבריות שאבד מהם המורה להם על מנהיגו של עולם, שיש לעולם מנהיג ואין עולם נהג כמנהגו, ועוד ספרו במעלות מידותיו אוי לה לספינה וכו' שדומה העולם הזה לספינה וכמו שאוי לה לספינה שאבד קברניטה המדריכה דרך ישרה שלא תכשל, כך אוי להם לבריות שאבד מהם מי שהיה מדריך להם דרך הישר במידות.

ובמדרש (בראשית רבה ס ב) איתא דאליעזר נקרא עבד משכיל (משלי ז ב), ואמר כ"ק אבי ז"ל דנוכל

והוסיף כ"ק אבי ז"ל לפרש בזה מה שאמרו חז"ל (בראשית רבה ס ח) יפה שיחתן של עבדי אבות מתורתן של בנים, שעבדי אבות היו דבקים ברבותיהם וקבלו מהם אמונה ומדות, ויפה יותר לשמוע ולקבל מהם מה שראו, למדו וקבלו אצל האבות באמונה ומדות, יותר מלשמוע תורה מהבנים, שתורה בלי האמונה פשוטה והמידות טובות של האבות אין לה ערך, ולכן יפה שיחתן של עבדי אבות מתורתן של בנים.

ויש להוסיף על דברי כ"ק אבי ז"ל, שבאמת שתי ענינים אלו אמונה ועבודת המדות קשורים אלו באלו, שמי שהוא מאמין באמונה שלימה שהבורא הוא בורא ומנהיג של כל העולם, אזי אינו כועס כשפוגעים בו, יען שהוא מאמין שהכל מאתו ית"ש, ושהאדם שפגע בו הוא רק שלוחו של מקום, ולכן אינו כועס.

כמו כן מי שהוא מאמין באמונה שלימה, אין לו נסיון בעניני צדקה וחסד, כי הוא מאמין שלה' הארץ ומלואה, וממילא הצדקה שהוא נותן, אין זה שהוא נותן ממון משלו, אלא שזה ממון שחנן אלקים את עבדיך, כמו שאיתא בחז"ל (אבות ג ז) תן לו משלו כי אתה ושלך שלו, ולכן

האמונה פשוטה שלימד אברהם לכל באי עולם, עכתה"ק עיי"ש.

וגם כל הניסיון שניסה אליעזר את רבקה אמנו ע"ה היה לראות אם היא מושלמת במידות טובות. והיינו שהיה דבוק בתורת רבו באמונה פשוטה כבורא עולם, ועבודת תיקון המידות, וזהו שהיה נקרא עבד משכיל, על שם שהיה שלם כאברהם רבו במעלות השכליות והמידות.

על מנת להאמין באמונה פשוטה ולסגל מדות טובות צריך להיות דבוק ברבי, כמו שהיה דבוק אליעזר ברכו אברהם, שכל עניינו היה ללמד את העולם אמונה פשוטה ותיקון המידות, כהמהרש"א דלעיל, כשמסתלק הרבי שממנו אפשר לקבל אמונה פשוטה ומדות טובות, על זה אומרים אזי לו לעולם שאבד מנהיגו ואזי לה לספינה שאבד קברינטא, שנסתמו מעיינות החכמה ואין ממי ללמוד ולקבל יותר עניני אמונה ומדות.

דברים אלו אמר כ"ק אבי ז"ל תוך השנה של פטירת אביו כ"ק אאזמו"ר זי"ע, ואמר שזהו אכן ההרגש לאחר הסתלקותו של כ"ק מרן אביו זצוק"ל. אותן הדברים אומרים אנחנו כשאנו אוהזים תוך השנה של פטירת של כ"ק אאזמו"ר זי"ע הכ"מ.

אינו קשה בשבילו לתת את כספו לצדקה, משא"כ האדם שחושב שזה כספו שהגיע לו ביוגיעת כפים, קשה לתת מכסף שלו לעניים. הרי נמצאינו למדים שאמונה ומדות הולכים בד בבד.

רצוני לעורר על עניין נחוץ שנפרץ מעט לאחרונה, ובטרם אדבר אקדים לומר דברי הרה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע (שאנו עדיין תוך שלשה ימים מהי"ד שלו שחל להיות ביום החמישי שעבר כ"ב מרחשון) על הפסוק, ויוצא העבד כלי כסף וכלי זהב ובגדים ויתן לרבקה (שם פסוק נג), ושאל הרה"ק מבעלזא איך שלח אברהם אבינו בגדים לכלה, הלא בבגדים יש כמה מדות, ישנם קטנים, גדולים, קצרים ורחבים ואיך ידע מידת הבגד של הכלה מה היא. ותירץ, שאברהם אבינו שלח לדוגמא בגדי צניעות שלובשים אצלו בבית, ואמר לאליעזר שיראה בגדים אלו לכלה ויאמר לה שבגדים אלו לובשים בביתו של אברהם, ואם תסכים ללבוש בגדים כאלו, אותה תקח ליצחק.

עוד אקדים דהנה היום הוא הבר מצוה של הבחור עמרם ני"ו, עמרם נקרא על שם הגה"צ רבי עמרם טויב זצ"ל שהיה רב דקהל ערוגת

הבשם בבאלטימור בארה"ב. העיר בבאלטימור הוא עיר שאין בה הרבה חסידים, אמנם כהיום יש כבר יותר חסידים, אבל בשנים שרבי עמרם טויב היה עדיין בין החיים, כמעט ולא גרו שמה חסידים. רבי עמרם טויב היה 'א' אמתדיגער דארכגעווייקמער חסידישער יוד' (יהודי חסידי אמיתי ברמ"ה איבריו ושם"ה גידיו), והוא היה הדוגמא של 'א' חסידישער יוד' בבאלטימור, ובצילו גדל הר"ר פינחס הי"ו שאף הולך בדרכו.

זכורני מלפני ארבעים שנה נסעתי לרבי משה פרקל שלי"ט א' לשבת קודש, לרגל שמחת הבר מצוה של בנו הר"ר דן שלמה הי"ו, ובשלוש סעודות דרש רבי עמרם טויב על ענין של הלבוש החסידי, ואמר שאחד ממעלות של 'החסידישער לבוש', שעם 'חסידישער לבוש' אי אפשר ליכנס ל'מיאטער' (קולנוע), 'החסידישער לבוש' מונע את האדם מלעשות עבירות, בגלל שלא מתאים להיכנס למקומות אלו עם ה'חסידישער לבוש'.

עברו ארבעים שנה מאז, ולדאבונו אנו רואים היום 'חסידישער יונגעלייט' עם 'וייסע זאקען', מסתובבים בכל מיני מקומות שאינם מתאימים

זה שריד בית מקדשינו. אבל אשמים אנחנו, אם אנו הולכים לכל מיני מקומות שלא מתאימים בשבילינו, אין זה פלא שהם רוצים להגיע לכותל מערבי במנין מעורב ולחלל את מקום המקדש.

ובשאנו איבדנו את הערך והחשיבות של הלבוש שלנו, אין זה פלא שיושב ראש ממשלה עם כיפה על ראשו ומרים יד על כל מה שקודש לנו, עם כל מיני גזירות קשות ורעות, שאם אנו לא מחשיבים את הלבוש שלנו, למה שהוא יחשיב את הכיפה שעל ראשו.

ולבן ע"י שאנו נתחזק בענין זה, ונחשיב את המלבושים שאנו לובשים, ונתנהג עמם כראוי וכיאה כמו ערליכע חסידישע יידן, בוודאי שע"י התחזקות זה, יתחלש כוחם של הרשעים ולא יהיה להם שליטה עלינו, והקב"ה יצילנו מידם, ובתפילה שירחם עליהם הקב"ה, ובקרוב יחזרו בתשובה שלמה.

ותפילתי שנוכה להכיר את הערך והחשיבות של החסידישער לבוש, שהם בגדי כבוד. ויעזור השי"ת שנוכה להידבק בתורת אבות באמונה פשוטה ומידות טובות, ועל ידי זה נוכה לביאת גוא"צ בכ"א.

כלל בשביל 'חסידישער יונגערמאן'. עלינו להרגיש שלבוש זה הוא כעין בגדי כהונה, שצריכים לקדש ולרומם את הלובושים אותם, ובשנים האחרונות ירדנו פלאים ואיבדנו את הערך והחשיבות של החסידישע לבושים.

עוד יש לעורר שלאחרונה צדו עיני כמה פעמים 'חסידישע בחורים' שמתפללים בלי לקשור הגארטל של הבעקיטשע של שבת, והכל בגלל שאינם מבינים מה הוא ענין של הגארטל, ולובשים גארטל רק בגלל שזה חלק מהלבוש, מבלי לדעת שלבישת גארטל יסודה מההלכה שיש לחצוץ בזמן התפילה בין החלק העליון של הגוף לחלק התחתון, שלא יהא ליבו רואה את הערווה (ברכות כד:). ועוד מובא בשולחן ערוך (או"ח צא ב) שצריך לאזור אזור בשעת התפלה אפילו יש לו אבנט שאין לבו רואה את הערווה משום היכון לקראת אלוקדך ישראל.

ואם אנו לא מחשיבים את הלבוש שאנו לובשים, ממילא אין פלא מה ששומעים היום שרוצים להתיר לנשים לעלות לתורה עם מנין מעורב בכותל המערבי, ודבר זה צריך להחריד ולעזוע כל לב, איך מעזיזים לחלל מקום קדוש

ניצוצי אודה מתוך סעודת מלוה מלכה

עלי לבאר נקודה אחת במה שאמרנו
בליל שבת קודש. היו כמה
ששאלו על כוונת הדברים שאמרנו
שסתם אשה עיניה צרה באורחים,
אבל שרה אמנו היא כן היתה בעלת
חסד וכן רבקה, והקשר למה שסיפרתי
על זקנתי הרעביצין מבאסמאן ע"ה
בענין השתמשותה בכלים חד פעמיים.

ובאמת שהבאתי הסיפור בלי קשר
למה שאמרתי, אלא אנב
אורחא שדיברנו בענין הכנסת אורחים
של הנשים, אנב גררא הזכרתי את
ההכנסת אורחים שהיה אצל זקנתי
ע"ה.

ולאחר הטיש ניגש אלי אברך בשם
הרב שלמה בראנסדארפער
שליט"א (חתן הגה"צ אב"ד קאלוב שליט"א
ונכד כ"ק אדמו"ר מתולדות אברהם יצחק
שליט"א) והוסיף ואמר לי מה שאמר
כ"ק אדמו"ר מויז'ניץ לונדון שליט"א,
על המימרא של הבעל שם טוב
שאמרנו.

בספר בעל שם טוב בפרשת השבוע
שעברה בשם ספר כתר שם
טוב (ח"ב כא :) על הפסוק (שם יח ו)
מהרי שלש סאים קמה סולת וגו',

ואיתא בנמרא (בבא מציעא פו.) הוא אמר
קמה, והיא אמרה סולת מכאן שהאשה
עיניה צרה באורחים, והקושיא
מפורסמת, הא להיפך הוא, כי היא
אמרה סולת, וסולת היא במעלה
יתירה, ופירש הבעש"ט על פי משל,
שהארי ציוה ואמר לגוריו אריות קטנים
בנים שלו, ואמר להם תדעו שאתם
הגבורים אשר מעולם, וכל הבריות
מחויבים להתייראות מכם, פעם אחת
הלכו האריות הקטנים וראו בשער
אחד מצוייר האיך שמשון הגבור הכה
את הארי כשסע הגדי, וכשראו זאת,
ספרו לאביהם בחרדה גדולה, ואמרו,
מה זאת שאדם אחד יהרוג את הארי,
והשיב להם אביהם אדרבה, מזה נודע
גודל גבורתכם, שזה אירע פעם אחת
בעולם שאדם אחד היה גבור מאוד
ועשה פלא חוץ מהטבע להרוג את
הארי, על כן מציירים אותו לחידוש
ולפלא, וזהו שאמרו, כיון שכתוב
בתורה צדקות ונדיבות שרה אמנו
שהוא אמר קמה והיא אמרה סולת
מכאן שאשה אחרת עיניה צרה
באורחים.

ואמר האדמו"ר מויז'ניץ לונדון,
שלפעמים הנשים על ידי

יכולת תמיד לארח אורחים באופן הכי נעלה.

ובשיצחק לקח את רבקה לאשה, נמשך הנהגה זו העל טבעית גם אצל רבקה, ולכן גם אצל רבקה מדת הכנסת אורחים שלה היתה באופן הכי נעלה.

אמנם מדה זו שייכת רק לאלו שזוכים להנהגה מעל דרך הטבע, אבל בדרך הטבע מדה זו לתת לאורחים באופן הכי נעלה יכול במשך הזמן לגרום למניעה בהכנסת אורחים, כשלא יהיה לה יכולת לתת בדרגא זו. וזו היתה מעלתה של זקנתו ע"ה שהגישה האוכל בכלים חד פעמיים, שעל ידי כן יהיה לה יכולת תמיד להרבות בהכנסת אורחים, ואלו ואלו דברי אלוקים חיים.

יעזור השי"ת שנוכל לקיים מצות הכנסת אורחים באופן הכי נעלה בכל המובנים ועל ידי כן נזכה לכיאת גוא"צ בכ"א.

שרצונן להגיש לאורחים מאכלים משובחים מסלתה ומשמנה, לפעמים זה גורם שזו היא הסיבה שענייה צרה באורחים, כשהיא יודעת שלא תמיד היא יכולה להכין בהרחבה ובאופן נאה, ולכן היא מעדיפה שלא לארח אורחים.

ועל זה יש לקשר הסיפור של זקנתי ע"ה, שהיתה מגישה את האוכל באופן פשוט בכלים חד פעמיים, כדי שתוכל להרבות בהכנסת אורחים.

וא"כ לפי דברי האדמו"ר מויז'ניץ לונדון, יוצא שזה שאמרה שרה אימנו סולת היתה חסרון, שבגלל ענין זה לפעמים זה יגרום שתמנע עצמה מהכנסת אורחים, כשלא תוכל לתת באופן הכי נעלה.

ויש לומר שלכן הביא רש"י מה שאמרו חז"ל, שכל זמן ששרה קיימת היה נר דלוק מערב שבת לערב שבת, וברכה מצויה בעיסה, וענן קשור על האהל, ולכן אצל שרה שהכל היה בהנהגה על טבעית, ממילא היה לה

שמחת הבר מצוה לבחור עמרם נ"י
 בן ידידנו הרה"ח רבי פינחס פרקל הי"ו
 אור ליום חמישי כ"ב מרחשון תשפ"ב

ותעל, שלא כמו בנות אחרות שהגיעו
 לשאוב, שבזבזה זמניהם והתעכבו
 בפטומי דברים, רבקה מילאה תפקידה
 בזריזות בלי שום עיכוב, ותורד כדה,
 ומיד בלי שום עיכוב ותעל. הרי שגם
 אצל רבקה אמנו אנו רואים ענין חשוב
 זה של ניצול הזמן, וזה צריך לקבל
 על עצמו החתן הבר מצוה ביום הנעלה
 הזה, לנצל כל רגע ורגע לתורה ועבודה
 וכך בע"ה יגדל ויצמח לגדול בישראל.

יעזור השי"ת שהבחור הבר מצוה
 עמרם נ"י אכן ינצל הזמן
 כראוי, ויזכה לעלות במעלות התורה
 ולגדול להיות תלמיד חכם וירא שמים
 און א חסידישער יוד, ורבי פינחס
 הי"ו וגם לרבות הסבים הרב רבי משה
 הי"ו, ורבי שבתאי רובין הי"ו וכל
 משפחתם שיחי, ירוו ממנו ומכל יוצ"ח
 מלוא חפניים נחת ותענוג דקדושה,
 ונזכה כולנו לראות רב נחת ותענוג
 דקדושה מכל יוצאי חלצינו, עדי נזכה
 לביאת גוא"צ כב"א.

אחד מהיסודות שבחור בר מצוה
 צריך לדעת, הוא לדעת איך
 לנצל את הזמן, לנצל כל רגע ורגע
 לתורה ועבודת השם.

ענין זה אנו רואים בפרשת השבוע
 במה שכתוב, ואברהם זקן בא
 בימים וגו' (בראשית כד א). שאברהם
 אבינו בא עם כל הימים שלו, כל יום
 ויום הוא ניצל לעשות רצון קונו.

לפני שאדם הולך לישון צריכים
 לעשות חשבון הנפש, אם
 באמת ניצלתי היום הזה כדבעי וכדקא
 יאות, כדי שיום זה יחשב לו בחשבון
 הבחינה של 'בא בימים'.

כשאליעזר עבד אברהם הלך לחפש
 זיווג ליצחק, אחד
 מהדברים שראה אצל רבקה שמצא
 חן בעיניו, היה מדת הזריזות, כמו
 שכתב בספר מנחה בלולה על הפסוק
 (שם פסוק טו) ותורד העינה ותורד כדה

צַמַר עוֹלָם יִהְיֶה צִדִּיק

לטובת נשמת

ב"ק מרן אדמו"ר רבי פינחס דוד הלוי

בן הרה"ק רבי שמואל שמעלקא הלוי

הודוויץ זצוקללה"ה

אדמו"ר הזקן מבאסטאן

נסתלק לגזי מדומים ח' בסליו תש"ב

זכותו יגן עלינו

הוצאות הגליון נדבת

הרב חיים שמעון רביע שליט"א

לדגל שמחת הולדת בנו למזל טוב

יזכה לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים

ולהכניסו בכריתו של אברהם אבינו בעתו ובזמנו